

Εκείνος ο πνευματικός... Στην μνήμη του π. Μάρκου Μανώλη (Μάρω Σιδέρη, Θεολόγος, Ιστορικός)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η σκέψη ότι μέσα στις υποχρεώσεις μου ως χριστιανή συμπεριλαμβανόταν η εξομολόγηση με σόκαρε ως έφηβη. Δεν ήθελα να εμπιστευτώ έναν άνθρωπο ντυμένο την αυστηρότητα που πρέσβευε - πίστευα- την τελειότητα. Πώς να τον εμπιστευτώ; Και πώς εμπιστευόμενη θα ένιωθα καλύτερα; Κάτι τέτοιο μου φαινόταν αδιανόητο. Η μοναξιά μου ήταν η ασφάλειά μου, η σιωπή μου ήταν η προστασία μου, η ταραγμένη μου ψυχή ήταν η ηρεμία μου. Φοβόμουν. Το λέω ειλικρινά, φοβόμουν, ντρεπόμουν, προτιμούσα να είμαι στρουθοκάμηλος, να χώνω το κεφάλι μου στην άμμο για να μη βλέπω τις πληγές που η ίδια είχα καταφέρει στην ψυχή μου.

Εκείνο το απόγευμα, παραμένει ολοζώντανο στη μνήμη μου, σα χαραγμένο με

πυρακτωμένο σίδερο: ήταν εκείνη η Παρασκευή που η αδερφή μου- θαρραλέα στην αυτοκριτική της, γι' αυτό ελεύθερη- ήρθε ενθουσιασμένη, λυτρωμένη: «ο παπα-Μάρκος είναι ένας χαρισματικός πνευματικός! Θα είναι κρίμα να μην πάρεις την ευχή του!» Τη ζήλευα την ελευθερία που βίωνε η Ματίνα... κι ήταν αυτή η αδερφική ζήλια η πρώτη αφορμή... τώρα που το σκέφτομαι, η αληθινή αιτία ήταν η δίψα της ψυχής μου, η ανάγκη της να αφήσει τα άλγη και να λυτρωθεί...

Εκείνα τα πρώτα- πρώτα βήματα στον Άγιο - Γιώργη στο Διόνυσο ήταν βαριά, δειλά, έτοιμα να οπισθοχωρήσουν... μπροστά μου υπήρχαν άλλοι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, νέοι και ηλικιωμένοι, με κοστούμια και με τζιν, με ταγιέρ και με παντελόνια, μια κοινωνία που είχε γίνει μια αγκαλιά... συνήθως- το ομολογώ- δεν έχω υπομονή στην αναμονή... εκείνη την ώρα όμως θυμάμαι, ότι οι άνθρωποι που προηγούνταν ήταν ανακούφιση για μένα: δεν ήθελα να φτάσω αμέσως στο εξομολογητήρι, εκεί πίσω από το αναλόγιο του δεξιού ψάλτη. Ήθελα να κουρνιασώ, να σκεφτώ, να καθυστερήσω... κάθε άνθρωπος που έφευγε, έκανε την καρδιά μου να χτυπάει πιο δυνατά... κάθε άνθρωπος που προχωρούσε με έφερνε πιο κοντά σ' αυτό που φοβόμουν... όχι - τη θυμάμαι την απόφασή μου- δε θα του αποκάλυπτα τίποτε επώδυνο, τίποτε που εγώ δεν ήθελα να ακούσω... όχι, δε θα του έδινα τροφή για κήρυγμα, δε θα του έδινα όπλα για να με χτυπήσει... Τον φανταζόμουν αλαζονικό, με την αλαζονεία της τελειότητας, δυνατό με τη δύναμη

της υπεροχής, αυστηρό, με την αυστηρότητα του δογματικού ανθρώπου, εκείνου που τίποτα δε δέχεται εκτός από όσα εκείνος θεωρεί σημαντικά...

Όσο σκέφτομαι εκείνη την πρώτη εντύπωση την ευγνωμονώ. Ναι, στ' αλήθεια την ευγνωμονώ: ίσως αν η φαντασία μου είχε ωραιοποιήσει εκείνο τον πνευματικό, ίσως η πραγματικότητα να μη με συγκλόνιζε τόσο πολύ: σαν ήρθε η σειρά μου και έφτασα πίσω από το αναλόγιο, η ζωή μου θαρρώ άρχισε να αλλάζει: ένα τραπέζι, ένα κερί αναμμένο κι εκείνος ο πνευματικός, σκυμμένος, με τα χέρια δεμένα στο στήθος... ταπεινός, φωτεινός, ήρεμος.. γίναντας με ολοκάθαρο πρόσωπο και γαλήνια όψη. Ίσα που σήκωσε τα μάτια για να με κοιτάξει κι ένα νεύμα μ'ένα αμυδρό χαμόγελο μου είπε το καλωσόρισες... ναι ένιωθα ότι με καλωσόριζε, χωρίς να ακούσω τη λέξη ποτέ... όλη η ορμητική απόφασή μου να μην αποκαλύψω τίποτα μπροστά του, χάθηκε κι έγινε ομολογία και παράκληση: «δεν ξέρω πώς να εξομολογούμαι... θέλω μα δεν ξέρω πώς... φοβάμαι...»

Έτσι άρχισε η πρώτη μου ειλικρινής εξομολόγηση κάτω από το πετραχήλι του πατρός Μάρκου... κι ήταν η πρώτη μιας σειράς λουτρών που με δυνάμωσαν, η πρώτη μιας σειράς εξομολογήσεων που με έκαναν να μη φοβάμαι τα λάθη μου, μα να τα κοιτάζω κατάματα και να τα ομολογώ... ο πατήρ Μάρκος ήταν ένας τεράστιος πνευματικός που ημέρευε αγρίμια, που γαλήνευε ψυχές ταραγμένες σαν τη θάλασσα, που έδινε συμβουλές ως ο καλύτερος φίλος... όχι, δεν ήταν αυστηρός με τα παιδιά του εκείνος ο πατέρας... ήταν σταθερός αλλά όχι αυστηρός... δεν έκανε εκπτώσεις στις αρχές του, αλλά έδινε χρόνο στην εφαρμογή τους... Ναι, αυτό μου έκανε πάντα τη μεγαλύτερη εντύπωση: πώς μπορούσε να γκρεμίσει λιθαράκι το λιθαράκι κάθε συνήθεια που σε πλήγωνε, πώς μπορούσε να χτίσει πετραδάκι - πετραδάκι συνήθειες που σε ενίσχυαν...χωρίς διόλου να σε πληγώσει... Ήταν η υπομονή του; η προσευχή του όταν φεύγαμε από το εξομολογητήριο; Η φώτιση που είχε ουρανόθεν; Η άσκηση που έκανε για το χατίρι των παιδιών του; Μπορεί να ήταν όλα... δεν ξέρω... αυτό που ξέρω είναι ότι εκείνος ο πατέρας μας υιοθέτησε... και την υιοθεσία τη νιώθαμε σε κάθε βήμα: ήταν εκεί στο μυστικό κάλεσμα όταν αργούσαμε να πάμε , ήταν εκεί στην υπομονή του ως να φτάσουμε (ακόμα και μέσα στη νύχτα)... ήταν εκεί στο φόβο πριν την εξομολόγηση και ήταν εκεί στη χαρά - Θεέ μου, πόση χαρά- που μας πλημμύριζε μετά τη συγχωρητική ευχή... εκείνη την υιοθεσία τη νιώθουμε και τώρα που νομίζουμε ότι δεν τον έχουμε... τώρα η υιοθεσία του φαίνεται από τον τρόπο που μυστικά ικετεύει για τα παιδιά του, από τον τρόπο που το όνομα του στα χείλη μας γίνεται η αρχή κάθε προσευχής, κάθε αυτοκριτικής, κάθε ικεσίας...

Ο παπα Μάρκος ήταν ο πνευματικός που μας έμαθε το νόημα της εξομολόγησης, τη σημασία που έχει να σταθείς ενώπιον του Ουρανού και να καταθέσεις πρώτα-

πρώτα την επιθυμία σου να αλλάξεις... ήταν εκείνος ο πνευματικός που μας δίδαξε την αμεσότητα της Ουράνιας απάντησης στο ανθρώπινο «ήμαρτον», την αμεσότητα της ελπίδας στην ικεσία: «μνήσθητί μου Κύριε, εν τη Βασιλεία Σου...»

Υ.Γ. Ο μακαριστός Μάρκος Μανόλης κοιμήθηκε στις 16 Απριλίου 2010... ημέρα Παρασκευή, μια εβδομάδα μετά τη Διακαινήσιμο... κι ενώ στο Μανταμάδο ξεκινούσε η

γιορτή του Ταξιάρχη Μιχαήλ... του Ταξιάρχη που αναφώνησε το «Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου Θεού»!»

πηγή: www.koinoniaorthodoxias.org